

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการในการพัฒนาคนให้เกิดความถี่ ความงาม ความจริง เพื่อความเป็นคน และเป็นกำลังในการพัฒนาสร้างสรรคความมั่นคงให้แก่ประเทศไทย ในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม การศึกษาจึงต้องจัดอย่างมีระบบ ระเบียบ และรูปแบบที่จะเอื้ออำนวยประโยชน์ให้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาให้บรรลุตามนโยบาย และวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้โดยต้องสัมพันธ์สอดคล้องกับความเป็นไปและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมให้เหมาะสมกับยุคสมัย¹ แต่ในปัจจุบันนี้¹ คมีการวิพากษ์วิจารณ์ถึงการจัดการศึกษาเท่าที่เป็นอยู่ว่า ไม่สอดคล้องกับความต้องการในชีวิตจริงของผู้เรียน การศึกษามีบทบาทน้อยมากในการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถยกระดับความเป็นอยู่ของตนเองให้ดีขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเอง ชุมชน และสังคม²

เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ.2509 องค์การศึกษาวិทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติในภูมิภาคเอเชีย ได้จัดการสัมมนาเกี่ยวกับการสูญเสียค่าทางการศึกษาของประเทศในส่วนภูมิภาคนี้ขึ้นที่กรุงเทพมหานคร ได้รายงานถึงสาเหตุสำคัญต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความสูญเสียค่าทางการศึกษา เนื่องจากกรณีที่เด็กตกชั้นมาก ได้แก่หลักสูตรที่ไม่เหมาะสม

¹ปัญญา นำเพชร, "การศึกษากับการเมืองในสังคมไทย," ปัญหาการศึกษาในการพัฒนาประเทศ (เอกสารการประชุมทางวิชาการครั้งที่ 1/2517 สหาคมนุ้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย ณ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), หน้า 20.

²สุมิตร คุณานุภกร, "แนวคิดสำหรับโฉมหน้าใหม่ของหลักสูตรไทย," เอกสารประกอบ การเรียนวิชาพัฒนาหลักสูตรระดับปริญญาโท, หน้า 1.

วิธี การสอนและการเรียนที่ไร้สมรรถภาพ ระบบการวัดผลที่มีจุดอ่อน การให้ทเรียน และกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมของเด็ก³

จันทร์เพ็ญ ศิรินาม และ จารุวรรณ เสวกวรรณ⁴ ได้กล่าวถึง หลักสูตรการศึกษาในปัจจุบันว่า หลักสูตรปัจจุบัน ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ล้าสมัยไม่ทันกับวิทยาการทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่กำลังเจริญ หลักสูตรจัดไว้กว้างมุ้งแต่ด้านเนื้อหาหนัก แต่ระดับไม่ค่อยสัมพันธ์กัน และไม่สนองความต้องการในแต่ละท้องถิ่น เทคนิค วิธีสอน และอุปกรณ์การเรียนการสอนมีจำกัด การสอนยังยึดแบบเก่าคือ ปรากฏการณ์การสอนเนื้อหาวิชา นอกจากนี้ในการจัดระบบการเรียนการสอนยังใช้แบบที่ปฏิบัติมานานคือ จัดการสอนเป็นชั้น โดยเรียนพร้อม ๆ กันทุกคน และเนื้อหาวิชาที่เรียนเท่ากัน

จากบทความเรื่อง วิวัฒนาการของเทคนิคและเทคโนโลยีในการสอน ซึ่งลงในวารสารจันทร์เกษม ฉบับพิเศษ พ.ศ. 2513⁵ ผู้เขียนได้กล่าวถึงผลเสียของระบบการเรียนการสอนในปัจจุบันไว้ว่า

1. ไม่ส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านของนักเรียน
2. ไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากครูสอนนักเรียนทุกคนในชั้นให้เรียนหนังสือเล่มเดียวกัน เรียนพร้อมกัน ทำให้นักเรียนไม่ได้รับการเอาใจใส่อย่างทั่วถึง

³ Technical Seminar on "Educational Wastage and School Dropouts," Bangkok 5-12 September 1966, Final Report, p. 4-6.

⁴ จันทร์เพ็ญ ศิรินาม และ จารุวรรณ เสวกวรรณ, "สภาพการศึกษาในปัจจุบัน," เอกสารทางวิชาการเทคโนโลยีทางการศึกษา, รวบรวมโดยนิสิทธ์ปริญญาโท คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2516, หน้า 10-17. (อัครสำเนา).

⁵ กรมวิชาการ, "วิวัฒนาการของเทคนิคและเทคโนโลยีในการสอน," ประมวลบทความเกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515), หน้า 166.

เพราะครูมักคำนึงถึงนักเรียนปานกลาง ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนที่เก่ง เบื่อ และนักเรียนที่อ่อน
ถูกละเลย

3. นักเรียนเป็นแค่เพียงผู้รับฟังและจดจำสิ่งที่ครูบอกหรือสอน จึงไม่ทำให้เกิด
การเรียนรู้อย่างแท้จริง

4. ไม่ส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง เพราะครูมัก เป็นฝ่ายออกคำสั่งให้ปฏิบัติ
ซึ่งทำให้เกิดปัญหาทางการปกครอง

5. ครูไม่อาจแก้ปัญหาการเรียนได้ทั่วถึง เนื่องจากต้องสอนและปกครองนักเรียน
จำนวนมาก ๆ ในเวลาเดียวกัน

ชุมพร มีคำศรี⁶ ได้กล่าวไว้ในเอกสารรายงานการสอนโดยไชบทเรียนสำเร็จรูป
เกี่ยวกับเรื่อง วัตถุประสงค์ของการสอนโดยทั่วไปว่าควรจะมี

1. ให้นักเรียนรู้เนื้อหาวิชาที่ต้องการได้มากที่สุด
2. ให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาวิชานั้นโดยวิธีที่เร็วที่สุด
3. ให้นักเรียนได้เรียนอย่างสนุกสนาน เกิดความเบื่อหน่ายน้อยที่สุด

จากวัตถุประสงค์ 3 ประการนี้ แสดงให้เห็นว่า ต้องการให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้มาก
เร็ว และประหยัดเวลาที่สุด ในการสอนที่จะให้ได้ผลตามความต้องการนี้ค่อนข้างยาก เนื่องจาก
ความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน ก็จะได้รับความรู้
จากครูไม่เท่ากัน ทำให้ครูไม่สามารถจัดการเรียนการสอน สอนองความต้องการของทุกคนได้
จึงเกิดการสูญเปล่าทางการศึกษาขึ้น

สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นปัญหาในการจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบัน การที่จะ
แก้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ วงการศึกษาไทยได้ค้นคว้า และพยายามปรับปรุงระบบการเรียนการสอน

⁶ชุมพร มีคำศรี และคนอื่น ๆ, "รายงานการสอนโดยไชบทเรียนสำเร็จรูป,"
รายงานวิชา Psychological Foundations of Education, คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคปีการศึกษา 2514. หน้า 2 , (อัครสำเนาะ).

ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้คุณภาพการศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อมีพัฒนาการทางเทคโนโลยีเข้ามา จึงได้เกิดมีการเรียกร้องทางการศึกษาใหม่ ๆ ขึ้น แนวโน้มการจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบันจึงได้เปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของสังคม กล่าวคือระบบการจัดการเรียนการสอนตลอดจนบทบาทของครูสอน และนักเรียน จะเปลี่ยนจากที่เคยปฏิบัติมา ในเรื่องครูเป็นผู้ให้วิชาความรู้และนักเรียนเป็นผู้รับอย่างเดียวนั้น ครูจะไม่ใช่เป็นผู้สอนแต่เนื้อหาวิชา แต่จะต้องส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนาตนเอง รู้จักวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังเช่น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า

สุวินิตํ วิเนนติ สุขทิตํ กาทาเปนติ

"ครูจะต้อง เป็นผู้แนะนำชี้แนวทางที่ชี้ให้แกศิษย์ และให้ศิษย์ได้เรียนรู้"⁷

สำหรับการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ จะมุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนมากขึ้น เนื้อหาวิชาและวิธีการสอนมีความสำคัญรองลงมา และต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกับผู้เรียน สิ่งที่ครูจะต้องคำนึงในการสอนทุกครั้งนั้น ไม่ใช่ "ครูจะสอนอะไร" แต่กลายเป็น "เด็กจะได้เรียนรู้อะไรบ้าง" ครูจะต้องจัดการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนให้มากที่สุด⁸ วิธีการสอนของครูจะคงสนับสนุนให้ผู้เรียนรู้จักวิธีแสวงหาค้นหาเนื้อหาจากการเรียนรู้แต่เพียงอย่างเดียว ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถ หรือความพร้อมของตนจะ
อำนวยการ

ศูนย์วิทยทรัพยากร

⁷ อัมพร มีสุข, "สภาพปัจจุบันและแนวทางปฏิรูปการศึกษา," ปัญหาการศึกษาในการพัฒนาประเทศ (เอกสารการประชุมทางวิชาการครั้งที่ 1/2517, สมาคมผู้บริหาร-การศึกษาแห่งประเทศไทย ณ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), หน้า 27.

⁸ ปานตา ไซ้เทียมวงศ์, "การเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามระดับความสามารถเป็นรายบุคคล," เอกสารประกอบการเรียนวิชา Improvement of Teaching English in Elementary Level, หน้า 1.

ดังนั้น การจัดการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการนี้จึงควรสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน⁹ ความจริงในวงการศึกษไทยได้พูดถึงการเรียนการสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมานานแล้ว แต่การปฏิบัติในห้องเรียนส่วนใหญ่ความแตกต่างระหว่างบุคคล ยังไม่มีอิทธิพลต่อการสอนของครูเท่าใดนัก

สายสุรี จุติกุล และ อุไรวรรณ อินทรีย์¹⁰ ได้กล่าวถึงความแตกต่างกันของเด็กแต่ละคนไว้ว่า

เด็กจะมีความแตกต่างกันในเรื่องทัศนคติ ไหวพริบ หรือความสามารถด้านพื้นฐานทางสังคม ทางบ้าน และทางเศรษฐกิจ การได้รับความเอาใจใส่ ช่วยเหลือ และการเรียนรู้จากพ่อแม่ หรือสิ่งแวดล้อมทางบ้าน นอกจากนี้เด็กยังมีความแตกต่างกันทางด้านความสนใจ ความสามารถที่จะสื่อความหมายกับผู้อื่น และความแตกต่างทางด้านร่างกาย บุคลิกภาพ สมอง ซึ่งช่วงระยะของความแตกต่างของแต่ละบุคคลนี้ เป็นช่วงที่ไม่สามารถกำหนดได้ นับเป็นปัญหาของผู้เป็นครูยากที่จะอ่านและเรียนรู้ธรรมชาติของความแตกต่างนี้ แต่ถ้ามองเหล่านั้นจะเป็นผลต่อการเรียนรู้ของเด็กแล้ว ผู้เป็นครูที่ดีก็ควรจะต้องคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนต่อไป ครูที่ดีจะสามารถจะอ่านและรูไ้ได้ว่า แต่ละวันนักเรียนแต่ละคนหรือคนหนึ่งคนใด มีความเป็นไปแตกต่างกันไปอย่างไร ความแตกต่างระหว่างบุคคลที่สำคัญ ๆ ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้นั้น มี 4 ประการ คือ

1. ความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถ (Ability)
2. ความแตกต่างกันในเรื่องอัตราการเรียนรู้ (Rate of learning)

⁹แผนการศึกษาประถมศึกษา, โครงการทดลองจัดการเรียนการสอนตามเอกลักษณ์, 2516. (เอกสารอัคราเนา), หน้า 1.

¹⁰สายสุรี จุติกุล และ อุไรวรรณ อินทรีย์, "ความแตกต่างระหว่างบุคคล," เอกสารเรื่องโรงเรียนประถมระบบศาลาวัดของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2518. หน้า 2-3 (อัคราเนา).

3. ความแตกต่างกันในเรื่องวิธีการเรียนรู้ (Style of learning)

4. ความแตกต่างกันในเรื่องความสนใจและสิ่งที่ชอบ (Interests and Preference)

1. ความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถ ได้แก่ความแตกต่างกันในเรื่องความฉลาด ไหวพริบ (Intelligence) ความสำเร็จ (Achievement) และความสามารถพิเศษ (Talents) ความสามารถที่แตกต่างกันทั้งสามประการนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน นักจิตวิทยาโดยเฉพาะนักจิตวิทยาทางการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่า สมรรถภาพทางสมองหรือสติปัญญาที่เรียกว่า ความสามารถ (Ability) เป็นสิ่งที่จะส่งเสริมได้โดยส่งเสริมให้เจริญงอกงามตามความสามารถของเด็กแต่ละคนในการเข้าใจและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำในห้องเรียน

2. ความแตกต่างกันในเรื่องอัตราการเรียนรู้ นักเรียนบางคนใช้เวลามาก บางคนใช้เวลาน้อย ในการเรียนรู้สิ่งเดียวกัน ตัวอย่างเช่น นักเรียนทำเลขคณิตจำนวนข้อเท่า ๆ กัน แต่เสร็จในเวลาต่างกัน แสดงว่า แต่ละบุคคลมีอัตราของการเรียนรู้แตกต่างกัน

3. ความแตกต่างกันในเรื่องวิธีการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน ตัวอย่างเช่น ครูสอนเรื่องการอบในวิชาเลขคณิต ครูจะอธิบายวิธีลบเลขด้วยวิธีเดียวไม่ได้ เพราะเด็กอาจจะเข้าใจไม่ครบทุกคน ครูต้องใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนด้วยวิธีการแตกต่างกันไป ในการสอนหรือการที่จะให้เด็กได้เรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ครูไม่ควรใช้วิธีเดียว เพราะการทำอย่างนั้น อาจจะมีเด็กที่ยังไม่เข้าใจในความคิดนั้น ๆ เด็กเรียนรู้ในทางที่แตกต่างกันและมีวิธีการเรียนต่าง ๆ กันด้วย

4. ความแตกต่างกันในเรื่องความสนใจและสิ่งที่ชอบ คือ เด็กมีความสนใจและชอบในสิ่งต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน ภายในห้องเรียน ถ้าครูกำหนดเวลาแน่นอนว่า 9.00 น. เรียนเลขคณิต 10.00 น. ต้องอ่านหนังสือ นักเรียนต้องทำตามที่ครูบอกทุกอย่าง บางครั้งนักเรียนบางคนอาจจะสนใจ อาจจะอยากทำ แต่ไม่ตรงตามความต้องการของเด็กทุกคน ผลก็คือ ความสูญเปล่า ทรงข้าม ถ้าครูให้อิสระแก่นักเรียนได้เลือกตามความต้องการและความสนใจของนักเรียนแต่ละคนแล้ว จะโดยผลการเรียนรู้มากกว่า นี่แสดงให้เห็นว่านักเรียนแต่ละคนมีความสนใจและชอบในสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกัน

วงการศึกษไทยได้เห็นความสำคัญของความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้นและได้ถือเป็นแนวคิดพื้นฐานทางการศึกษาที่สำคัญเป็น เรื่องแรกในการพิจารณาจัดระบบการเรียนการสอนในปัจจุบัน

วิจิตร ศรีสอาน¹¹ ได้กล่าวไว้ในรายงานการสัมมนาเกี่ยวกับเทคนิควิทยาทางการศึกษาว่า

แผนการศึกษาชาติฉบับปัจจุบัน ได้เน้นแนวความคิดพื้นฐานทางการศึกษาในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) โดยชี้คำว่า เอกลักษณ์บุคคล กล่าวคือ มุ่งจัดการศึกษาตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถของแต่ละบุคคล เป็นุเกณศ นับตั้งแต่มีการยอมรับเรื่องความสำคัญของความแตกต่างในฐนะแนวความคิดพื้นฐานทางการศึกษาเป็นต้นมา ก็ได้มีการเน้นถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างนั้เรียน การเรียนการสอนจึงต้องมีการแบ่งกลุ่ม ใชอายุ เป็นเกณศบาง ใชความสามารถ เป็นเกณศบาง เกิดมีการแบ่งกลุ่มหลายประเภทที่ปฏิบัติกันแพร่หลาย คือ การแบ่งกลุ่มโดยถือคะแนนผลสัมฤทธิ์ โดยสวนรวม เช่น การแบ่งเป็นห้อง King เด็กที่อยกลุ่มเก่ง ของวิชาหนึ่ง อาจอยกลุ่มที่ไม่เก่งของอีกวิชาหนึ่งก็อาจเป็นได้ และการถือผลสัมฤทธิ์รายวิชาที่เรียกว่า Ability Grouping ในปัจจุบันได้มีการคิดวิธีใหม่ เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน ที่มุ่งให้นักเรียนได้ใชความแตกต่างระหว่างบุคคลให้เป็นประโยชน์ทางการเรียนมากที่สุด วิธีนี้คือ วิธีการจัดแบ่งกลุ่มเพื่อการสอน โดยไม่แบ่งระดับชั้น (Non Graded) คือ ไม่แบ่งระดับชั้นเป็นรายปีตามแนวเดิม แต่แบ่งเป็นระดับการศึกษา เช่น ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 4 เด็กที่เรียนเก่งอาจเรียนจบใคภายใน 3 ปี เด็กที่-

¹¹วิจิตร ศรีสอาน, "เทคนิควิทยาทางการศึกษา," รายงานการสัมมนาเรื่อง- การพิจารณานำนวกรรมและเทคนิค โนโลยีมาปรับปรุงคุณภาพการประถมศึกษาในโรงเรียนที่มีครูไม่ครบชั้น (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2516), หน้า 100 - 101.

เรียนชั่วน่าจะคงใช้เวลา 5-6 ปีก็ได้ การเลื่อนชั้นเป็นรายปีพร้อม ๆ กัน อาจจะเป็นการทรมานเหนียวเหนียวเกินไป และอาจเร่งรัดเด็กเรียนชามากไป

จากแนวความคิดการจัดการเรียนการสอนแบบนี้เอง ทำให้เกิดมีระบบการเรียนการสอนแนวใหม่ขึ้น เรียกว่า "การเรียนการสอนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualized Instruction) ซึ่งนอกจากจะคำนึงถึงผู้เรียนเป็นรายบุคคลแล้ว ยังเป็นการแก้ปัญหาอื่น ๆ ได้อีกคือ

1. แก้ปัญหาเรื่องจำนวนครูและนักเรียนมีไม่พอกัน จำนวนนักเรียนมีมากเกินไป ทำให้ครูไม่มีเวลาจะกวาดขันนักเรียนได้ทั่วถึง¹²

2. ช่วยลดปัญหาการเรียนโคช้า (Retardation) ลงได้ จากผลการสอบของนักเรียนในโรงเรียนหลายโรงเรียนแห่งสหรัฐอเมริกา ปรากฏว่า เมื่อคิดตามสัดส่วนกันแล้ว นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบนี้สอบได้มากกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบอื่น ๆ ถึง 25% และไม่คงคุณค่ารามาคอบคำถามของครูก็ยิ่งปรากฏว่าการสอนแบบนี้ได้ผลดีกว่า¹³

ในการเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคลนี้ บทบาทและหน้าที่ของทั้งครูและนักเรียนจะต้องเปลี่ยนแปลงไป ดังนี้¹⁴

1. ครู จะทำหน้าที่เป็นวิทยากร (Resource Person) ผู้วินิจฉัยและแก้ปัญหา (Diagnostician) ผู้นำทาง (Guide) ผู้กระตุ้นให้กำลังใจ (Stimulator) และ-

¹²สมหญิง กลั่นศิริ, "การศึกษาแผนใหม่ การสอนแบบโปรแกรม," วารสารศึกษาศาสตร์, 1 (สิงหาคม, 2518), 81.

¹³อากรณ ชาติบุญ, "การเรียนเป็นรายบุคคล," วารสารครูศาสตร์, 4 (กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม, 2517), 17.

¹⁴เลขา ปิยะอัจฉริยะ, "การสอนตามเอกัตภาพ," วารสารครูศาสตร์, 1-2 (กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม, 2517), 23.

ผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ที่สนใจที่ครูผู้ฝึกนั้นคือความเข้าใจและความเชื่อว่า เด็กทุกคนต้องการเรียน ทุกคนมีความสามารถที่ไม่ต้องเหมือนกับใคร งานของครูก็คือการ ร่วมคิดกับเด็ก แต่ไม่คิดให้เด็ก งานที่ครูทำร่วมกับเด็กคือ วางแผนร่วมกัน เมื่อเด็กลงมือทำ- งานแล้วครูจะไม่ยุ่ง จะคอยติดตาม แนะนำ อำนวยความสะดวก ชักถาม และวัดผลจาก - เด็กคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง จากกลุ่มหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง และจากกิจกรรมหนึ่งไปสู่อีกกิจกรรมหนึ่ง ควบคู่กันนี้ ครูจึงต้อง เป็นผู้มีความกระตือรือร้น รักงาน สนใจ ปรับปรุงตนเอง และมีความคิด ริเริ่มในคามวิชาการและประสบการณ์อื่น เพื่อให้ได้มาซึ่งกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ สำหรับเสนอแนะนักเรียนของคุณ

2. นักเรียน จะเปลี่ยนไปจากการเป็นผู้ฟังครูอย่างเฉยๆ เป็นผู้ ที่รู้จักแสวงหาหนทางและวิธีของตนเองในการเรียนรู้ เมื่อได้รับโอกาสและอิสระที่จะเรียน ตามความสามารถและความสนใจ ประกอบกับได้รับการช่วยเหลืออำนวยความสะดวกที่ถูกต้อง จากสิ่งแวดล้อม นักเรียนจะรู้จักตนเอง (Self - Concept) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self - Confidence) เกิดวินัยในตนเอง (Self - Discipline) คือมีความรับผิดชอบ ในตนเอง (Self - Responsibility) ควบคุมตนเอง (Self - Control) นำตนเอง (Self - Direction) ให้นักเรียนรู้จักสำรวจ ทิศตน ทดลองตัดสินใจ และแสดงออกซึ่ง การเรียนรู้ควบคู่ประสบการณ์จริง บุคลิกและความสามารถดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือถูก- สร้างให้เกิดขึ้นภายในตัวเด็กได้ ถ้าครูมีวิธีการที่เหมาะสมและมีความเชื่อในความ สามารถของเด็ก

การเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคลนี้ จะช่วยส่งเสริมให้เด็กรับผิดชอบ ในการเรียนของตนเองมากยิ่งขึ้น¹⁵ ส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเอง ช่วยให้เข้าใจ ว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวนั้นมีที่ขึ้นอยู่กับโรงเรียน หรือครูฝ่ายเดียวตามที่เรามักเข้าใจกัน แต่อยู่ที่ตัวผู้เรียนเองซึ่งจะต้องเป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้นมา

¹⁵ อภรณ์ ชาติบุรุษ, "การเรียนเป็นรายบุคคล," วารสารครูศาสตร์, 1-2 (กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม, 2517), 17.

ในขณะนี้ โรงเรียนต่าง ๆ ให้ความสนใจในระบบวิธีการเรียนการสอนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคลมากขึ้น และได้จัดให้มีการทดลองสอนในวิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงวิธีสอนอยู่เสมอ เพื่อให้การสอนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สอง ได้รับความมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกันว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญต่อชีวิตประจำวันของสังคมไทยที่ควรจะเรียนรู้ไว้มาก เช่น สิ้นค้าต่าง ๆ มักมีฉลากแสดงแหล่ง เครื่องหมายการค้า วิธีใช้ เป็นภาษาอังกฤษ ป้ายโฆษณา ป้ายชื่อร้าน มักจะมีภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วย ผู้ที่อ่านภาษาอังกฤษได้ก็ย่อมได้เปรียบ จึงจำเป็นที่นักเรียนควรจะได้มีการสอนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตั้งแต่ชั้นประถม¹⁶ แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาเท่าที่เป็นอยู่นี้ กำลังได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่า เป็นวิธีที่ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของภาษา แทนที่จะฝึกให้เด็กพูดประโยคง่าย ๆ ออกเสียงให้ถูกต้องกลับให้เรียน อ่าน แปล และไวยากรณ์ กล่าวคือ เรียนภาษาด้วยวิธีวิเคราะห์ เด็กอาจจะอ่านได้ แปลได้ แต่ไม่สามารถจะใช้ภาษาสนทนาได้ครบได้ นอกจากนี้ยังมีปัญหาว่า การเรียนภาษาต่างประเทศโดยวิธีให้ท่องจำศัพท์ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทำให้เด็กเบื่อหน่าย ขาดความสนใจ จึงทำให้การเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ไม่ได้ผลเท่าที่ควร¹⁷ ด้วยปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เอง นักการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญในภาษาอังกฤษ และอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จึงได้พยายามค้นหาวิธีการเรียนการสอนที่ทันสมัย เพื่อนำไปปรับปรุงระบบการเรียนการสอนให้ดีขึ้น และด้วยเหตุผลอีกประการคือ ต่อไปนี้หลักสูตรประถมศึกษาใหม่นั้น วิชาภาษาอังกฤษจะเป็นวิชาเลือกในสาขาวิชาภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษา ดังนั้นในชั้น

¹⁶พิตรวัลย์ โกวิทวดี, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจจากศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

¹⁷สาย ภาณุรัตน์, "หลักสูตรและบทบาทของหลักสูตรในการสอนการเรียน," ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย กองวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ หน้า 184.

มัธยมศึกษาปีที่ 1 ฐานะการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในห้องจะไม่เท่ากัน จึงมีความจำเป็นต้องหาหลักการสอนและแนวทางปฏิบัติใหม่ที่จะช่วยให้นักเรียนในสถานะดังกล่าวสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดีเท่าเทียมกัน วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามระดับความสามารถของนักเรียนแต่ละคนจะเป็นวิธีการเรียนวิธีหนึ่ง ที่จะช่วยแก้ปัญหานี้ได้¹⁸

ปานตา ไซเทียมวงส์¹⁹ ได้พูดถึงการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาไว้ว่า วิชาภาษาอังกฤษ เป็นวิชาทักษะที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัยในชั้นเริ่มเรียนทักษะที่จะต้องฝึกเป็นพิเศษคือ การฟังและการพูด เพื่อคล้อยตามหลักจิตวิทยา การเรียนรู้ภาษา การจัดการเรียนการสอนตามความสามารถของนักเรียนแต่ละคนนี้ นอกจากจะคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนแล้ว ยังคำนึงถึงวิธีการสอนที่เหมาะสมเพื่อสนองความแตกต่างนั้นด้วย เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามความสามารถของตน ไม่จำเป็นต้องรอคนที่ช้ากว่า หรือรีบร้อนตามคนที่เร็วกว่าจนไม่เข้าใจ

แผนกวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เห็นถึงปัญหาของการจัดการศึกษาตามแบบเดิม และเห็นความสำคัญของความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน เพื่อแก้ปัญหา การจัดการเรียนการสอนตามเอกัตภาพ หรือการจัดการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคล อาจจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ แผนกวิชาประถมศึกษา จึงได้จัดให้มีโครงการทดลองจัดการเรียนการสอนตามเอกัตภาพ (Cooperative Individualized Instruction Project) ขึ้นที่โรงเรียนสาริตถุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2517

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁸กระทรวงศึกษาธิการและสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ, "หลักการและเหตุผล" โปรแกรมการทดลองการเรียนการสอนภาษาตามความสามารถของแต่ละบุคคล, หน้า 1. (เอกสารอัครสำเนา).

¹⁹ปานตา ไซเทียมวงส์, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

วิชาที่ทดลองจัดการเรียนการสอนตามเอกัตภาพ คือ²⁰

1. วิชาภาษาอังกฤษ
2. วิชาคณิตศาสตร์
3. วิชาสังคมศึกษา
4. วิชาวิทยาศาสตร์
5. วิชาภาษาไทย

จำนวนนักเรียนในโครงการทดลอง มี 32 คน ในปีการศึกษา 2517 ทุกคนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาที่ 3 สักส่วนของจำนวนนักเรียนประกอบด้วยนักเรียนจากระดับชั้นประถมศึกษาที่ 2 ในปีการศึกษา 2516 คือ

นักเรียน 15 คน มีความสามารถในการเรียนและมีพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคมสูง

นักเรียน 10 คน มีความสามารถในการเรียนและมีพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคมปานกลาง

นักเรียน 7 คน ยังต้องการความช่วยเหลือในด้านวิชาการ แต่มีพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมดีพอควร

เหตุผล ในการคัดเลือกนักเรียนตามสัดส่วนดังกล่าวก็เพื่อให้ได้กลุ่มผสม เพื่อการศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคคล และเพื่อส่งเสริมให้เด็กแต่ละคนได้ก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถและความพร้อมของตน

สำหรับการจัดการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)²¹ นี้ ใช้อุปกรณ์สำเร็จรูปของ Jacaranda Individualized Language Arts Program (JILAP) ซึ่งทางสถาบัน-

²⁰แผนกวิชาประถมศึกษา เรื่องเดิม, หน้า 2-3.

²¹ปานตา ใช้เทียมวงส์, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

ศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นผู้จัดการฝึกอบรมครูที่จะทำการสอนอุปกรณ์
เหล่านี้จัดทำขึ้นโดยเน้นทักษะการฟังและการพูด ตามหลักจิตวิทยา การเรียนรู้ภาษา และมี
กิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยให้นักเรียนได้นึกความหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง โดยจัดลำดับดังนี้

I. Readiness Program ก่อนที่จะให้นักเรียนเริ่มเรียนบทเรียนในโปรแกรม
นักเรียนโดยเฉพาะชั้นประถม จะให้ทำกิจกรรมใน Readiness Kit. เสียก่อน กิจกรรม
ต่าง ๆ นั้นได้แก่ เกม หรือการเล่นที่จะฝึกมือฝึกสายตา ฝึกให้รู้จักสังเกตลักษณะต่าง ๆ
ของตัวอักษรในภาษาอังกฤษ เครื่องหมายต่าง ๆ เช่น Jigsaw Puzzles, Picture
Word, Matching Card, Chains, Configuration ฯลฯ เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความ
คุ้นเคยกับรูปร่างลักษณะของตัวอักษรภาษาอังกฤษ ความแตกต่างและความคล้ายคลึงกัน ซึ่ง
จะช่วยให้นักเรียนสามารถจำคำและอ่านได้รวดเร็วเมื่อถึงเวลา จุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ
ให้นักเรียนเคยชินกับการเรียนแบบช่วยตนเอง เตรียมตัวสำหรับการอ่าน และให้เห็นว่า
การเรียนภาษาดังกล่าวนั้นไม่ใช่สิ่งที่น่าเบื่อหน่าย

ในการฝึกฟัง และพูดนี้ ครูมีบทบาทสำคัญที่จะต้องออกเสียงที่ถูกต้องให้นักเรียน
ฟังและพูดตาม ฝึกให้ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว และมีความหมาย แบ่งออกได้เป็น
3 ตอน คือ

(1) Sound Drill ให้นักเรียนคุ้นเคยกับเสียงต่าง ๆ ที่มีในภาษาอังกฤษ
โดยนำมาใส่ไว้ในคำที่มีความหมายและไม่มี ความหมาย

/e/	/i/	/ai/
cake	cork	kike
sake	sork	sike
fake	fork	fike
bake	bork	bike

(2) Stress and Tune Drill ฝึกให้พูดประโยคสั้น ๆ โดยให้ออก
เสียง stress และ intonation ที่ถูกต้อง และในเวลาฝึกพูดให้นักเรียนทำมือตามไปด้วย
เช่น Show me a cat.

(3) Structure Drill ครูสอนคำศัพท์หรือรูปประโยคใหม่ใน Stress and Tune Drill เป็นการฝึกใช้หลอดทอง การฝึกรูปประโยคและคำต่าง ๆ เหล่านี้ ครูจะฝึกพูดให้นักเรียนเข้าใจและใช้ได้เท่านั้น แต่สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนจำและใช้โคลงแคลว คือ กิจกรรมหรือเกม ที่จัดเตรียมไว้ให้เมื่อนักเรียนเรียนจบ unit ใด unit หนึ่งแล้ว เป็นการช่วยให้นักเรียนได้ฝึกรูปประโยคที่เรียนมาในรูปของการเล่น ซึ่งทำให้สนุกและมีความหมายมากกว่าการฝึกแบบธรรมดา

II. Reading Program ในการสอนการอ่านอังกฤษนั้น ใช้ Phonic Method เข้ามาช่วย การสอนตัวอักษรต่าง ๆ นั้น ครูจะให้รู้จักว่า ตัวอักษรอย่างนี้ออกเสียงอย่างไร ไม่ใช่บอกชื่อว่าเป็นตัว a, b, c ฯลฯ ทั้งนี้ เมื่อนักเรียนเห็นคำที่สะกดด้วยตัวอักษรต่าง ๆ นักเรียนจะออกเสียงแต่ละตัวออกมาซึ่งจะทำให้สามารถอ่านเป็นคำได้ (Sound and Decode) อุปกรณ์ที่ใช้ในโปรแกรมนี้มีตามลำดับ คือ

(1) Word Stacks ฝึกอ่านในชั้นเริ่มต้น ประกอบด้วย

- Discrimination (Symbols)
- Phonics ให้นักเรียนออกเสียงเป็นตัว ๆ
- Decoding ให้อ่านเป็นคำสั้น ๆ ที่มีทั้ง regular และ irregular

pattern

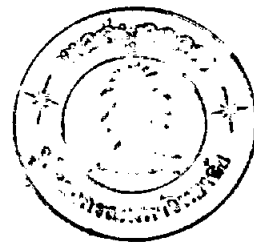
(2) Reading Cards มีรูปภาพประกอบประโยคที่นักเรียนอ่านผ่านมาแล้ว จาก Word Stacks เพื่อฝึกให้รู้จักโยงความสัมพันธ์ระหว่างคำและความหมาย

(3) Library Books เป็นนิทานสั้น ๆ ใช้คำศัพท์และรูปประโยคที่เรียนมาแล้ว เรียงตามลำดับความยากง่าย โดยใช้สี (Colour code)

(4) Reading Extention Cards คล้ายกับ Reading Card แต่จะเป็นการ Follow up คือตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน ให้เลือกประโยคที่มีความหมายตรงกับรูปหรือเลือกรูปที่ตรงกับประโยค

III. Writing Program อุปกรณ์ในการสอนเขียน คือสมุดฉีก "I Can Write English" ฉีกออกให้นักเรียนทำเป็นแผ่น ๆ เรียงตามความยากง่าย ดังนี้

(1) Pre - writing ฝึกมือโดยการขีดลากเส้นตามจุดไขว้ปลา

- (2) Tracing word pattern
- (3) Copying from given model sentence
- (4) Reproducing short model sentence
- (5) Sentence completion

นอกจากนี้ครูจะต้องฝึกให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ซึ่งครูเตรียมมาทุกครั้งทีสอนลงในสมุดแบบฝึกหัดของนักเรียนอีกด้วย

เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมใดเสร็จแล้ว ครูตรวจสอบแล้วอนุญาต ให้ไปชี้ที่ Progress Chart ของกิจกรรมนั้นได้ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนคนนั้นทำกิจกรรมนั้นไปได้ถึงหมายเลขใด

จากอุปกรณ์ดังกล่าวนี้ จะเห็นว่า กิจกรรมมีมากพอที่นักเรียนจะเลือกทำใดช้หรือเร็ว ตามความสามารถของตน บทเรียนบางบทนักเรียนจะต้องเรียนจากครู บางกิจกรรมต้องทำด้วยตนเอง บางกิจกรรมต้องให้ครูตรวจ บางกิจกรรมอาจจะทำร่วมกับเพื่อน ๆ ทั้งหมู่ และตัวต่อตัว นักเรียนมีการติดต่อกสัมพันธ์กันอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของการสอนภาษา

ในการสอนเนื่องจากครูต้องการจะฝึกนักเรียนเป็นหมู่เล็ก เพื่อให้ฝึกได้ทั่วถึง จึงแบ่งเวลาสอนดังนี้

a. Planning Circle เมื่อเริ่มชั่วโมง นักเรียนจะนั่งล้อมครู ครูซักถามสนทนา ซักถาม ไขคำถามสั้น ๆ ง่าย ๆ ประมาณ 15 นาที แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 หรือ 3 หมู่ ให้นั่งรอครูอยู่หมู่หนึ่ง ที่เหลือให้ไปทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ตนเองเลือก

b. Oral/Aural Lesson ครูจะสอนหมู่ที่นั่งรออยู่ประมาณ 20 นาที แล้วจะสลับที่ให้หมู่ที่ไปทำกิจกรรมกลับมาเรียนบาง หมู่ที่เรียนแล้วก็เปลี่ยนไปทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ตนสนใจแทน

c. Reporting Circle ทุกหมู่จะกลับมารวมกันอีก เป็นเวลาที่ครูจะซักถามการทำงานในชั่วโมงนั้น หรือให้ออกมาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง ครูอาจจะทำทมิ ชม หรือแนะนำใ้ถกถอนเล็กน้อยเรียน ประมาณเวลา 20 นาที

d. นักเรียนจกแบบฝึกหัดลงสมุดแบบฝึกหัด เป็นการบ้าน ประมาณ 15 นาที

006219

ซึ่งระยะเวลาที่ใช้สำหรับการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษ ควรใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที เพื่อนักเรียนจะได้มีเวลาทำกิจกรรมได้เสร็จ

ผู้วิจัยมีความสนใจในวิธีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามความสามารถของนักเรียนแต่ละคนเป็นพิเศษ เพราะได้ประสบปัญหาทั้งที่กล่าวมาข้างต้น ในการสอนจึงต้องการค้นหาคำวิธีการสอนแนวใหม่ เพื่อนำมาช่วยแก้ปัญหาที่ให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงใคร่จะศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ปีการศึกษา 2518 ที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล กับที่เรียนตามแบบธรรมดาในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าจะแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขวิธีการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ ปีการศึกษา 2518 ที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล กับนักเรียนที่เรียนตามแบบธรรมดา ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมุ่งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในค่านต่าง ๆ คือ

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในค่านความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในค่านความสามารถทางการเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในค่านความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2518 ที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล และนักเรียนที่เรียนตามแบบธรรมดา มีผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. ผลสัมฤทธิ์ในด้านความสามารถทางการเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน
3. ผลสัมฤทธิ์ในด้านความสามารถทางการเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน
4. ผลสัมฤทธิ์ในด้านความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2518 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) สังกัดคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 64 คน
2. การวิจัยครั้งนี้จะเปรียบเทียบเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2518 ที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล กับนักเรียนที่เรียนตามแบบธรรมดา ในด้านความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษเท่านั้น
3. แบบสอบที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง 3 ฉบับ คือ
 - ฉบับที่ 1 แบบสอบความเข้าใจในการฟัง
 - ฉบับที่ 2 แบบสอบความเข้าใจในการอ่าน
 - ฉบับที่ 3 แบบสอบความสามารถในการเขียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบมีเนื้อหาครบตามหลักสูตรและวัดได้จริง
2. คะแนนจากแบบสอบสามารถวัดความสามารถของนักเรียนในด้านการเข้าใจ การฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษได้
3. ครูที่สอนนักเรียนทั้งสองกลุ่ม มีวุฒิทางครูเท่ากัน มีประสบการณ์ และความสามารถในการสอนใกล้เคียงกัน
4. คะแนนผลการสอบได้ปลายปีชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2516 ซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรนั้น ถือเป็นคะแนนที่เชื่อถือได้ คือสามารถวัดความสามารถทางสติปัญญาของนักเรียนได้
5. นักเรียนที่มีคะแนน T ปกติ (Normalized T - score) เท่ากันหรือใกล้เคียงกันถือว่ามีความสามารถทางสติปัญญาเท่ากัน

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ อาจมีข้อบกพร่องและอาจจะทำให้ผลการวิจัยผิดเพี้ยนไปบ้าง เนื่องจาก

ผู้วิจัยไม่ได้เปรียบเทียบความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม เพราะเวลาอันจำกัด นักเรียนใกล้เคียงสอบ ต้องเตรียมตัวสอบ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นการประเมินผลงานวิจัย โครงการสอนตามเอกัตถภาพวิชาภาษาอังกฤษของแผนกวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ในการพิจารณาจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้ได้ดี

3. เป็นแนวทางในการวิจัยค้นคว้า สำหรับการสอนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาต่างๆ ในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

4. ส่งเสริมให้ครู และนักการศึกษา มีความคิดริเริ่มในการนำเอาเทคนิควิธีการสอนใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน

คำจำกัดความ

การเรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualized Instruction) หมายถึง ระบบการเรียนการสอนแนวใหม่ ซึ่งคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเปลี่ยนระบบการเรียนการสอนและการจัดห้องเรียนจากแบบเดิม ที่มีครูเป็นผู้นำแต่ผู้เดียว มาเป็นระบบที่ครูและนักเรียนมีส่วนร่วมกันรับผิดชอบ และใช้ระบบเทคนิค วิธีสอน และวัสดุอุปกรณ์ต่างเทคโนโลยีทางการศึกษามาใช้ในการสอน ซึ่งแผนกวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ ใช้คำว่า "การเรียนการสอนตามเอกภาพ "

การเรียนตามแบบธรรมดา (Conventional Classroom) หมายถึง ระบบการเรียนการสอน เท่าที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบัน คือครูเป็นผู้ทำการสอน เป็นผู้บรรยายในชั้นเรียนแต่ผู้เดียว นักเรียนเป็นผู้ฟัง และร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2518 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) จำนวน 64 คน มีลักษณะดังนี้

(1) นักเรียนที่เรียนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล จะต้องเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2517 และกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายปีการศึกษา 2518 จำนวน 32 คน

(2) นักเรียนที่เรียนตามแบบธรรมดา จะต้องเรียนภาษาอังกฤษทั้งชั้นประถมปีที่ 3 ปีการศึกษา 2517 และกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายปีการศึกษา 2518 จำนวน 32 คน

(3) นักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้ถือคะแนนผลการสอบไล่ในชั้นประถมปีที่ 2 ปีการศึกษา 2516 เป็นเกณฑ์มาตรฐานที่เชื่อถือได้ ในการคัดเลือก โดยคัดเลือกคะแนนใกล้เคียงกันเป็นคู่ ๆ

ความแตกต่างระหว่างบุคคล หมายถึง การที่นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ เช่น เพศ อายุ ความสามารถ ทักษะสติ ประสิทธิภาพ และสภาพแวดล้อมทางบ้าน

ความสามารถทางปัญญา หมายถึง สมรรถภาพหรือความสามารถที่มีอยู่ในแต่ละบุคคลที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนหลังจากที่ผู้สอนได้ใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด

ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบสอบภาษาอังกฤษทั้งสามฉบับ ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า โดยถือว่านักเรียนทำแบบสอบอย่างเต็มความสามารถ

ผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถทางการเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบสอบความเข้าใจในการฟัง

ผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถทางการเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบสอบความเข้าใจในการอ่าน

ผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบสอบความสามารถในการเขียน

แบบสอบ หมายถึง ข้อสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 3 ฉบับ โดยใช้เนื้อหาจากหนังสือต่าง ๆ และแบบสอบซึ่งเกี่ยวข้องกับการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ได้แก่

1. English Workbook for Beginners ซึ่งโรงเรียนจัดทำขึ้นใช้เอง
2. Instructional Material ในโครงการสอนภาษาอังกฤษตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคลของ JILAP (Jacaranda Individualized Language Arts Program)

3. Absorbing English Book I ของ James Hemming and E.V.

Gatenby

4. แบบสอบในโครงการทดลองการสอนตามระดับความสามารถของแต่ละบุคคล
ที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ของศูนย์ภาษาอังกฤษ
ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ

แบบสอบทั้ง 3 ฉบับ คือ

1. แบบสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Skill) มีจำนวน 20 ข้อ
2. แบบสอบความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) มีจำนวน 40 ข้อ
3. แบบสอบความสามารถในการเขียน (Writing Skill) มีจำนวน 30 ข้อ

แบบสอบความเข้าใจในการฟัง หมายถึง ข้อสอบที่ใช้ทดสอบความสามารถในการ
เข้าใจการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน

แบบสอบความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ข้อสอบที่ใช้ทดสอบความสามารถในการ
เข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน

แบบสอบความสามารถในการเขียน หมายถึง ข้อสอบที่ใช้ทดสอบความสามารถใน
การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย